

Universitätsbibliothek Paderborn

Liber De Prudentia Ivstorvm

Juan <de Jesús María>

Coloniae Agrippinae, MDCXIV

Cap. XVI. Hortatur ad Iustitiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46940](#)

dissimam coronam ineffabili consolatione plenam, pro victoria reddam. Qui vicerit, faciam illum columnam in templo Dei mei: vestietur vestimentis albis: & scribam super eum nomen suauissimum meum, & nomen Ciuitatis nouæ Ierusalem.

CAP. XVI.

Hortatur ad Iustitiam.

IVSTVS est Altissimus Pater meus, & iustitiam dilexit, æquitatem videt vultus eius. Quocirca, filij mei, si tanti Patris adoptio vobis placet, iustitiā toto corde diligite, & iniquitatem odio habete. Reddite quæ sunt Cæsaris Cæsari, & quæ sunt Dei, Deo. Reddite mihi sacrificium cordis contriti, & humiliati, & perenne amoris holocaustum in altaribus cordium immolate. Reddite superioribus fidelissimam obedientiam, æqualibus suavitatem, minoribus instructione in spiritu lenitatis. Nemini quicquam beatis, nisi debitum vnum, à quo vos liberare nolo, scilicet ut inuicem in æter-

in eternū diligatis Hoc dulcissimo mutui amoris debito excepto, reddite vnicuiq; quod suū est: & merces operarij non maneat apud vos, subtilissimis enim vocibus clamat ad me. Quia in re, dolendum est, filij mei, quām graui pōdere, conscientiæ principum terrenorum opprimantur. Vexant enim pauperulos subditos suos , sicut olim Pharao populum meum, laterum , & palearum, pensum extorquentes , & iniusta vectigalia crudeliter imponentes ijs, qui in medio platearum, fame pereunt: & tamen non curant gemitus pereuntium. Verām propter miseriā inopum , & gemitum pauperum exurgam ego: & potentes de sede deponam. Illi depravant iudicium, pupillo non iudicant, humilem, & pauperem non iustificant, & causa viduæ non ingreditur ad illos. Ego tamen veniam iudicare populum meum in iudicio, & pauperes in iustitia. Iudicabo pauperes populi , & saluos faciam filios pauperum: & humiliabo calumniatores, & prævaricatores , qui sanguinem innoxium effundunt. Seruite mihi

mihi, filij, in timore, & ad iustitiæ decorem exultare: ut coronam iustitiæ, quam requiritis, immortalibus gaudijs plenam recipiatis.

CAP. XVII.

Hortatur ad silentium.

LINGVA effrenis, ô filij mei, capitalis inimica spiritus mei, casta corda in abscondito instruentis est. Et tamen non solum sæculares homines, negotiatores terræ, & exquisitores humanæ prudentiæ, linguae habenas relaxat: sed etiam Ecclesiastici serui mei, & ij quoquè, qui in claustris orationi assidue vacant, quicquid orando, & psallendo acquirunt loquacitate deperdunt. Malunt cum hominibus vanis, & fragilibus, quam cum Vnigenito Dei filio verba facere. Tota die ædificant, & vna hora ædificium destruunt. O quam longè recessunt à secreta, & suavi valde disciplina mea? Ego per annos triginta silui, & cùm essem Dei verbum, per tres tantummodo annos linguam exercui: & tamen non omnes serui mei capiunt verbum istud. Certè hoc exemplo, usque ad